

ling. Saa kommer vedkommende Præst en Skøn Dag — om ved Vejledning af Jurister, ved jeg ikke — i Tanter om, at en af disse Mænd var valgt, som de i det hele valgte samtidig til forskellige offentlige Bestillinger, til Ansættelse af Kapittelstaksten og derigen- nem til Bestemmelse af Præstens Tiende, og at det kunde ikke betros en saadan Mand, der i Anledning af et Bønnskrift var idømt nogle Kroners Mulkt. Sagen blev forfulgt, og det samme Amtsraad, der havde godkendt den vedkommende som høistbestræffet Lands- tingsvælger og Medlem af Sogneraadet, for- ledes til at bringe Sagen ind for Domstolene, og Højesteret finder, at han har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Det kan blive en meget lang Procedure, naar der skal procederes derom, og Manden kan maaste være død, inden den Sag bliver afgjort, om han har gjort sig skyldig i en vanærende Handling. Naar der nu tilføjes: „dog uden at have erholdt Wresoprejsning“, saa minder det mig om de 5 Aar, der i Flertallets Fantasi spille en underlig Rolle. Det er paa Grundlag af denne urigtige Anskuelse, at Fattigdom er en Forbrydelse, at den, der har tyet til det of- fentlige Fattigvæsen, kan godt jævntilles med en eller anden Forbryder, og Forbrydere skulle jo have 5 Aar til at have levet skikke- lig i, for at faa Wresoprejsning, medens de andre have levet saaledes altid, for at faa denne tarvelige Begunstigelse under de stræn- gste Fattigregler. Dette er den Tankegang, som har holdt det ærede Udvalg til disse 5 Aar paa saa mange Punkter og ogsaa her; det er selvfølgelig, at Mindretallets Forslag om, at dette Spørgsmaal, om Handlingen er af den Beskaffenhed eller ikke, at det skal afgøres af Kommunalbestyrelsen, ikke blot er at foretrække, men at det i Realiteten absolut er rigtigt. Naar Kommunalbestyrelsen er betroet til at kunne afgøre for alle Vælgeres Vedkommende, om de have begaaet en Hand- ling, der er angribelig i den offentlige Men- ning, og af den betragtes som en vanærende Handling, skulde de saa ikke være i Stand til at kunne skønne om, hvorvidt disse Men- nesker skulle kunne komme ind under § 64 eller ej? De maa jo have skønnet flere Gange i Forvejen over disse Mennesker. Efter denne Femaarshistorie maa de jo al- lerede have skønnet over, hvorvidt de skulle staa paa Valglisten eller ikke; de have skøn- net over dem før, hvorfor skulde de saa ikke kunne gøre det i dette Tilfælde? Der er kun et, jeg mangler i Mindretallets Forslag, og det er, at hvis vedkommende 60 aarige Mand faar et Skøn for af Kommunalbestyrelsen, at han har begaaet en Handling af den Natur,

maa han som en Vælger have Ret til at søge Regres ved Domstolene, det maa de ikke berøve ham. Dette Skøn skal ikke være in- appellabelt, men han skal kunne gaa til Dom- stolene, det vil sige i det Tilfælde, man næg- ter ham at komme paa Valglisten. Er han bleven sat der, kan ingen røre ham; men her maa de gøre det samme, her stille de den fattige retsløs paa dette Punkt udenfor den sædvanlige Regel; det maa de ikke gøre, det er min Overbevisning, at det passer ikke. Jeg gør disse Bemærkninger — disse Bemærk- ninger med Henhyn til, hvorvidt det er en vanærende Handling eller ej — ikke blot paa Grund af den særegne Stilling, man vil give dem her, men ogsaa, fordi jeg er af den Mening, at om end, rent materielt set, overfor Livets Ophold, naturligtvis Under- holdet, det legemlige Underhold, Føde, Klæder og Husly er det første, maa man dog absolut ikke glemme — og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm) glemte det heller ikke —, at det er en meget væsentlig Betingelse for, at disse gamle kunne leve tilfreds, at de faa opretholdt deres borgerlige Rettigheder eller saa dem tilbage. Jeg kan jo nævne Eks- empler i Hundredevis, Erfaringer fra mit Liv iblandt dem, mit Rensstab til Landbe- folkningen om, hvor bittert de hæderlige gamle have maattet beklage, at de efter det Liv, de have ført, nu ere stude ud med sort Kofarde. Det er netop det, vi skulle bygge paa; jeg paastaar, at selv om Wresfølelsen er slappet i alle Klasser og i alle Stænder, føles det dog af saadanne Folk, som have ført et arbejdsomt og strængt Liv lige til den høje Alder, allermest, at de skulle fastes udenfor; det vil efter min Mening mest føles i den Klasse. Derfor skal man ikke glemme at ordne det saaledes her, at det kan blive dem til en virkelig Oprijsning. Det Forslag, som her skal vedtages, staar jo under Nr. 56, det er Wndringsforslaget til § 64, jeg har talt om det med Henhyn til Spørgs- maalet om en i den offentlige Mening van- ærende Handling og om Wresoprejsning derfor. Derom har jeg sagt det fornødne. Det er mig aldeles ubegribeligt, hvorfor man er gaaet bort fra de Regler, vi have haft i Valgloven i 40 Aar, om Kommunal- bestyrelsens Ret til at skønne over dette Forhold, hvorfor man har forladt den gamle Regel her, men for øvrigt vil jeg sige, at naar der er sagt som en given Sag, at den Hjælp, her skal ydes efter § 64, ikke bliver ydet under saadanne Former, at den angri- ber § 30 det og det Ultra, saa tror jeg ikke, at det Bevis, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (M. S. Barfen)